

HET DOODELIJKE KLAVIER

Lek zie aan uw gelaat, dokter, dat u het een ernstig geval vindt, is 't niet?"

„Och, mevrouw," antwoordde ik zoo geruststellend mogelijk, „er is geen onmiddellijk gevaar en dus geen reden u erg ongerust te maken. Uw dochter is ongetwijfeld ernstig ongesteld; haar zenuwgestel is erg in de war en ze heeft voor alles volkomen rust noodig en mag zich over niets bezorgd maken."

„Maar," zei nu mijnheer Delmage, „wat kan haar eigenlijk bezorgd maken? Ze was steeds, zooals u weet, gezond en vrolijk tot voor een paar maanden, toen is ze gaandeweg treurig en ziekelijk geworden."

Ik had een lang consult met den huisdokter en het eind hiervan was dat ik besloot gedurende eenigen tijd op het buiten van den heer Delmage te blijven logeeren, ten einde dit ziektegeval, dat mij interesseerde, eens nader te bestudeeren.

Er was nog geen onmiddellijk gevaar, doch als mijn diagnose juist was en de huisarts, dr. Connel, was het volkomen met mij eens, dan was de toestand van het meisje toch hoogst ernstig en wat mij als dokter in dit ziektegeval niet bevredigde was, dat ik er de oorzaak niet van vinden kon.

Juffrouw Delmage was een jong meisje van ongeveer achttien jaar. Ze was vrolijk van humeur, nog bijna een kind en de oogappel harer ouders. Plotseling eenige maanden geleden was haar opgewektheid en haar gezondheid verdwenen. Ze werd geplaagd door vreeselijke hoofdpijnen, pijn in de oogen, asthmatische aanvallen gedurende den nacht. De huisdokter had het toen raadzaam gevonden

DE WAARHEID EN DE PERS-FOTOGRAAF

EEN ZWAAR GEWONDE!...

...DIE HIER DOOD IS...

om het advies van een collega in te roepen en omdat ik nog een oude vriend van den heer Delmage was, had deze mij gevraagd over te komen.

Tien dagen waren intusschen sedert mijn aankomst voorbijgegaan, gedurende welken tijd ik nauwkeurig de vorderingen der ziekte (want vorderingen maakte ze, helaas!) had gadegeslagen, en na dit tijdsverloop was ik nog even ver omtrent de oorzaak der ziekte; hoewel haar aard bij mij niet aan den minsten twijfel onderhevig was.

„Kun je niets doen voor mijn arm kind?" vroeg mijn vriend Delmage mij op een dag. „Zal ze voor onze oogen wegsterven?"

Ik besloot nu hem mijn meening omtrent deze ziekte te zeggen. Er was toch niets te winnen met dat langer te verzwijgen.

„Ik heb het verloop en de symptomen der ziekte nauwlettend nagegaan," zei ik hem, „en er bestaat bij mij niet de minste twijfel, dat uw dochter lijdt aan arsenicum-vergiftiging."

De heer Delmage keek mij verschrikt aan.

„Vergiftiging!" riep hij uit.

„Ja," ging ik voort, „alle symptomen zijn die van arsenicum-vergiftiging. Het onbegrijpelijke is echter hoe dat geschiedt. Ze eet hetzelfde voedsel wat u eet; daarin kan 't dus niet wezen. Ik heb het behang van haar slaapkamer, zelfs haar zeep, haar tandpoeder, kortom alles wat ik maar denk dat de oorzaak zou kunnen wezen, aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen. Doch niet het minste heb ik gevonden wat mij verdacht voorkomt. Ik beken eerlijk, dat ik het niet doorgronden kan. In allen geval moet ik u aanraden uw dochter een verandering van lucht te doen ondergaan, onverschillig waar. Als dan eenige beterschap mocht intreden, mag u ze beslist niet laten terugkeeren, alvorens ik de oorzaak der vergiftiging gevonden heb. 't Zonderlinge is dat niemand anders in uw huisgezin er door getroffen wordt."

De heer Delmage stond versteld over wat ik hem vertelde.

„Zeg mij eens," vroeg ik hem, „is er iemand die belang zou kunnen hebben bij den dood van uw dochter?"

„Nee-e, neen!" antwoordde hij verbaasd over mijn vraag. „Wacht eens," ging hij voort, terwijl hij nadacht. „Ja-a, daar is mijnheer Hunt. Hij is beheerder van / 50.000. die aan mijn dochter zijn vermaakt door haar tante, onder restrictie evenwel dat mocht Agnes sterven voor ze meerderjarig is, dit geld komt aan de kinderen van mijn zwager Hunt. Ik kan evenwel onmogelijk mijn zwager hier in eenig opzicht verdenken. Hij heeft altijd veel van Agnes gehouden en heeft haar met haar laatste verjaardag nog een prachtige piano cadeau gedaan."

„Is hij gefortuneerd?" vroeg ik.

„Dat kan ik u niet zeggen," antwoordde de heer Delmage. „Ik geloof niet zoo bijzonder. Hij is eigenaar van een chemische fabriek. Maar, dokter, als hij het plan koesterde mijn kind te dooden of leed te doen, — laat ons deze onmogelijkheid eens voor mogelijk aannemen, — dan zou hij daartoe toch niet in de gelegenheid zijn, want hij komt hoogst zelden hier, hoe menigmaal we hem al hebben uitgenoodigd. Hij leeft geheel voor zijn zaken."

Neen, het was duidelijk dat de heer Hunt onmogelijk de bewerker kon zijn van de ziekte zijner nicht, en toch — toch kon ik de gedachte niet van mij afzetten, dat hij er in een of ander opzicht bij betrokken was.

„Welnu," zei ik na even te hebben nagedacht, „ga met uw dochter eenigen tijd naar een badplaats, liefst waar het rustig is; zeelucht en rust zullen haar zeker goed doen."

Een paar weken later ging ik de familie eens opzoeken en was even verheugd als haar ouders, toen ik bemerkte dat de kuur een groote verandering ten goede had bewerkt.

„Ik zal je wat zeggen, dokter," zei de heer Delmage. „Agnes knapt hier zoo goed op, dat we besloten hebben hier een maand of vier te blijven. Het klimaat is zeer zacht en we hebben na den angstigen tijd allen wel een weinig rust noodig. Ik heb hier een woning gehuurd en zal verschillende dingen van huis laten komen. We kunnen wel

...EN HIER WEER SPRINGLEVEND!

niet veel plaatsen, maar Agnes had graag haar piano hier, die ze, nu ze zooveel beter is, erg mist."

„Heel goed," zei ik, „mij lijkt ook het best dat je hier blijft tot je dochter geheel hersteld is."

Een week later ontving ik een dringend telegram van den heer Delmage om dadelijk over te komen.

De villa die de familie bewoonde was niet groot, maar lief en heel mooi gelegen. Toen ik aanschele, kwam de heer des huizes mij haastig te gemoet. Hij was zeer bedrukt.

„Mijn arm kind," riep hij mij toe, „ze is erger dan ooit te voren."

Het jonge meisje lag op een sofa in een donkere kamer. Ze leed vreeselijk aan hoofdpijn, pijn in de oogen, braken, slapeloosheid, brandende dorst en vale, vervallen gelaats-trekken.

Ik gaf de zieke iets om haar de pijn wat te verminderen en te kunnen slapen. Terwijl ik bij haar zat, merkte ik op (wat mij reeds vroeger was opgevallen, maar waaraan ik geen verdere aandacht had geschonken) dat haar nagels waren afgebeten. Ze had mij toen verteld dat ze zich dat had aangewend, omdat lange nagels haar hinderden bij het pianospelen. Nu herinnerde ik mij alles weer en kreeg dit voor mij een bijzondere beteekenis.

Juffrouw Agnes was de eenige die piano speelde; de piano was haar geschonken door den heer Hunt, een chemicus; de hernieuwde aanval was begonnen, nadat de piano naar deze woning was overgebracht. De piano moest dus ongetwijfeld met de ziekte in verband staan, maar hoe?

Ik besloot den heer Delmage van mijn vermoedens voorloopig onkundig te laten en de piano eens nauwlettend te onderzoeken. Hiertoef had ik na het diner gelegenheid, toen mevrouw naar de ziekekamer toog, om haar dochter gezelschap te houden en de heer Delmage een kleine wandeling ging doen. Ik sloeg het klavier open, stak de kaarsen aan en bezag met critischen blik het klavier. Niets bijzonders was evenwel te

Het is een rare tijd voor de persfotografen. De lezers en daarmee dus van zelf ook de redacteurs van de geïllustreerde bladen verlangen dat zij op de hoogte gehouden worden en dus in beeld gebracht zien *alles* wat op het oorlogsterrein geschiedt en... laat ik het maar erkennen, geachte lezers, een beetje ijselijkheid moet er ook bij zijn.

En juist dat is een heel erg moeilijk punt. Brandende dorpen, zoo echt brandend, dat de rook er nog uitslaat, gefusileerde boeren, gesneuvelde soldaten, jongens, dat alles is niet zoo heel makkelijk voor de lens van de Camera te brengen. Want in den regel houden de legerautoriteiten er heelemaal niet van om zulke dingen te laten vreeuwigen. De oorlogsnoodzakelijkheid doet een heelen boel dingen over het hoofd zien... maar het gevoel van beschaafd te willen zijn, weerhoudt toch altijd heel sterk den lust, om alles gepubliceerd te zien.

Wat de werkelijkheid u niet geeft, dat geeft het handig technische aanpassingsvermogen en de fantasie.

Een foto met een verbrand huis, wat grijze verf, klaar is Kees, het brandt en de rook slaat er nog uit. Een paar gewillige boerenkerels, een boerderijtje in den omtrek, twee kwartjes per man en de gefusileerde boertjes zijn er. Een handig gebruik van wat kleeren en een masker, geschikt uitgeknipte figuurtjes goed opgeplakt en dan over gefotografeerd en... het resultaat is verrassend. Wij kennen die kunstjes alle, *niet omdat wij ze zelf toepassen*, doch juist omdat wij, wetend hoe groote inspanningen wij noodig hebben en welke belangrijke offers het ons kost om *alleen foto's naar de werkelijkheid of tekeningen naar absoluut vertrouwde gegevens* te verschaffen, niet graag zien dat anderen met dergelijke kunstjes succes hebben, letten wij erop. Als een uitstekende illustratie hebben wij hier een geval „te pakken".

Oogenschiijnlijk vormen de drie hierboven afgebeelde, een mooie serie „oorlogsfoto's". Hoe sympathiek die groep van den gewonde geholpen door zijn kameraad, hoe vreeselijk die twee „dooie Doodkopshuzaren."

Maar nu moet ge eris goed opletten hoe verrassend veel die gewonde van foto I, lijkt op een van de dooden van foto II (de liggende figuur het meest verwijderd) en als ge een beetje scherp toeziet, ontdekt ge een verrassende overeenkomst in figuur en baardvorm van het meest voorraanliggende „lijk" en den onderofficier op foto III, die het ziekenrapport afneemt. 't Lijkt wonderlijk veel op een heel handig in elkaar gezette Comedie.

't Vermakelijke van het geval is, dat foto I en de foto's II en III ons van twee verschillende kanten bereiken. De foto-bureaux (tusschen haakjes zij gezegd dat al die mededeelingen van *eigen foto-redacteurs* aan alle fronten, ook „onder voorbehoud" dienen geaccepteerd te worden, niet omdat het altijd onwaar is, maar wel omdat het niet steeds mogelijk is), die ons van deze kieren voorzagen, hebben dus blijkbaar zelf geen schuld, zij zijn er ingevlogen.

Wij hebben dit geval uitvoerig behandeld, omdat wij vonden dat het noodzakelijk is, dat onze lezers eris achter de schermen konden zien, noodzakelijk in hun eigen belang, maar ook in dat van de tijdschrift-redacties, die alles doen, om hun lezers slechts authentieke foto's en tekeningen voor te leggen en die zich er voor hoeden willen, dat anderen minder scrupuleuze „Opstellers" met gemakkelijke „succesjes" hun lezers bij den neus nerr en.